

Arrest

nr. 212 863 van 26 november 2018
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: B. (..)

Voornaam: A. (..)

Geboortedatum: 15.04.1987

Nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangenis als: A., B. (...), geboren op 19.07.1987, onderdaan van Marokko

ALIAS: A., I. (...), geboren op 15.04.1987, onderdaan van Marokko; A., B. (...), geboren op 16.05.1988,

onderdaan van Marokko; A., B. (...), geboren op 16.04.1988, onderdaan van Marokko; A., B. (...),

geboren op 19.04.1985, onderdaan van Algerije; B., A. (...), geboren op 15.05.1987, onderdaan van

Marokko; B., A. (...), geboren op 15.05.1987, onderdaan van Marokko; Z., M. (...), geboren op

04.09.1987, onderdaan van Marokko; Z., M. (...), geboren op 15.11.1989, onderdaan van Algerije

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied

van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die

vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 15.02.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 21.03.2018 geen familie in België te hebben. Hij verklaart wel een duurzame relatie in het land te hebben. Zijn Nederlandse partner heeft een Belgische verblijfstitel.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op

gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hij verklaart een terugkeer naar Marokko te vrezen, maar hij weigert tegelijkertijd pertinent een asielaanvraag in te dienen (interview van 21.03.2018).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste Middel:

Schending van art. 27 Richtlijn 2004/38: verwerende partij levert geen bewijs dat verzoeker actueel nog een gevaar vormt voor de maatschappij

In haar bestreden beslissing beweert de DVZ zondermeer dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde op basis van één enkele veroordeling met een hoofdgevangenisstraf van 8 maanden.

Verwerende partij baseert haar beslissing op volstrekt eenzijdige beweringen die door geen enkel bewijsstuk ondersteund worden.

Inderdaad verzoeker heeft een hoofdgevangenisstraf van 8 maanden gekregen voor een miniem drugsdelict, hetgeen blijkt uit het feit dat het maar 8 maanden is.

Men dient dit echter wel te relativiseren en in zijn context te zien.

Tijdens al de jaren dat verzoeker in België heeft verbleven, heeft hij zich steeds, in tegenstelling tot wat DVZ voorhoudt, voorbeeldig gedragen.

Dat hij aldus een gevaar zou betekenen voor de openbare orde is een ongefundeerde bewering dewelke enkel ingegeven is pour les besoins de la cause.

Verzoeker stelt vast dat de DVZ in haar motivatie spreekt over het feit dat verzoeker op basis van zijn vroegere (minieme) veroordeling een gevaar zou inhouden voor de maatschappij, doch faalt om in concreto te motiveren waarom er in zijn hoofd een groot recidive en actueel gevaar zou bestaan.

Het loutere feit dat verzoeker een minieme inbreuk begaan heeft op de drugswetgeving (bezit van drugs), impliceert niet noodzakelijk dat verzoeker heden ten dage een gevaar voor de openbare orde zou zijn, laat staan dat hij in de toekomst met zekerheid nieuwe feiten zal plegen.

Het is duidelijk dat de DVZ in haar beslissing nagelaten heeft aan te tonen waarom concludant actueel nog steeds een bedreiging zou vormen voor de openbare orde en veiligheid, zoals dit nochtans vooropgesteld wordt door art. 27 §2 Richtlijn 2004/38 :

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Het is dienaangaande nuttig om te onderstrepen dat DVZ een dienst is wiens autoriteit zich enkel strekt tot vreemdelingen en dus slecht geplaatst is om enige gefundeerde inschatting te maken omtrent het recidivegevaar die er al in zijn hoofd zou bestaan, quod certes non.

DVZ gebruikt met andere woorden een sofistich argument, door zich een autoriteit toe te meten dewelke ze niet heeft.

Men heeft deze beslissing namelijk genomen zonder een uitvoerig onderzoek te doen. DVZ getroost zichzelf de moeite niet eens om een maatschappelijk verslag bij te brengen, waaruit het actuele recidivegevaar in hoofd van concludant zou afgeleid kunnen worden.

Door het ontbreken van enig objectief stuk ter staving van de gratuite beweringen van de DVZ , kan men dus niet zomaar aannemen dat verzoeker nog steeds een actuele bedreiging zou vormen voor de maatschappij.

Het moge duidelijk zijn dat de bewering dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde pro domo is en louter berust op een vals gezagsargument.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van art. 27 Richtlijn 2004/38.”

2.2. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Zoals blijkt heeft de verwerende partij in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod voor de duur van zes jaar opgelegd omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.3. Verzoekende partij is het hiermee oneens en betoogt dat dit gebaseerd is op één enkele veroordeling waarvan de strafmaat beperkt is. Het drugsdelict was ook miniem. Zij stelt dat zij zich gedurende al de jaren dat zij in België verblijft, voorbeeldig gedragen heeft. Er kan geenszins gesteld worden dat zij een gevaar is voor de openbare orde. Er blijkt niet waarom er sprake is van gevaar voor recidive en zij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde.

2.4. De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag of verzoekende partij als derdelander zich kan beroepen op artikel 27 van de richtlijn 2004/38, – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt –

zij zich niet steeds voorbeeldig heeft gedragen tijdens haar verblijf, dat voortdurend illegaal is geweest, in België. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 7 september 2011 een eerste keer werd aangetroffen op het Belgische grondgebied en haar toen reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Ook op 16 oktober 2012 werd verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten, dit omwille van illegaal verblijf alsook het feit dat zij op 9 september 2012 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van verkoop van drugs en zij aldus een gevaar voor de openbare orde wordt geacht. Op 15 maart 2013 wordt ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal opgesteld wegens winkeldiefstal. Zij krijgt op 16 maart 2013 andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij gewezen wordt op haar illegaal verblijf, het gegeven dat zij verschillende aliassen gebruikt, het feit dat zij geen officiële verblijfplaats heeft in België en de feiten van winkeldiefstal. Er wordt haar tevens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Via de Nederlandse autoriteiten worden de Belgische autoriteiten op 19 mei 2014 op de hoogte gesteld van het feit dat verzoekende partij in Nederland aangehouden werd als verdachte van overtreding van de Nederlandse Opiumwet. Op 16 november 2016 wordt de verzoekende partij opnieuw in België aangetroffen en wordt ten aanzien van haar een proces-verbaal opgesteld wegens feiten van slagen en verwondingen. Op 24 september 2017 wordt de verzoekende partij nogmaals bevolen het Belgische grondgebied te verlaten waarbij er nogmaals op gewezen wordt dat zij illegaal in België verblijft, dat zij geen gekende verblijfplaats heeft en dat zij vorige verwijderingsmaatregelen niet heeft uitgevoerd. Op 28 september 2017 wordt dienst vreemdelingenzaken door het parket van Antwerpen tevens op de hoogte gesteld van het feit dat verzoekende partij op 27 februari 2013 veroordeeld werd tot 18 maanden gevangenisstraf wegens drugsverkoop met uitstel gedurende vijf jaar, behalve wat de voorlopige hechtenis betreft. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 22 oktober 2017 aangehouden werd wegens inbreuken op de drugswetgeving. Op 15 februari 2018 wordt de verzoekende partij veroordeeld tot acht maanden gevangenisstraf wegens voormelde feiten.

Gelet op de antecedenten zoals deze blijken uit het administratief dossier waaruit vastgesteld kan worden dat verzoekende partij – een man die zijn ware identiteit tracht te verhullen door tal van aliassen te gebruiken – steeds illegaal op het grondgebied heeft verbleven en doorheen dit illegaal verblijf een crimineel parcours heeft afgelegd, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, gelet op de nieuwe en zeer recente veroordeling van verzoekende partij op 15 februari 2018, besluit dat zij door haar gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij reeds recideerde. Verzoekende partij overtuigt geenszins waar zij zelf meent dat zij naar de toekomst toe geen nieuwe feiten zal plegen. Zoals duidelijk blijkt werd zij al verschillende malen aangehouden voor drugsfeiten. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat op grond van de nieuwe veroordeling op 15 februari 2018, de verwerende partij concludeert dat verzoekende partij geacht kan worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Met haar betoog dat de verwerende partij slechts gratuite beweringen zou uiten over de actuele bedreiging die zij zou vormen voor de openbare orde, slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de verwerende partij dat zij recent op 15 februari 2018 werd veroordeeld voor drugsfeiten die aanleiding hebben gegeven tot een gevangenisstraf van acht maanden en dat uit de ernst van de feiten afgeleid kan worden dat zij geacht kan worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van de gegevens van het administratief dossier waaruit het crimineel parcours van verzoekende partij blijkt en dat zij al eens veroordeeld werd voor drugsfeiten, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk om uit de laatste veroordeling af te leiden dat verzoekende partij geacht wordt een actueel gevaar te zijn voor de openbare orde.

2.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel:

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en art. 20 VWEU

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uw Zetel moet in de eerste plaats nakijken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag.

In casu kan het niet ernstig betwist worden dat verzoeker een duurzame en stabiele relatie heeft met mevrouw B. K. (...).

Hoewel hij er nooit officieel woonde omwille van zijn verblijfsproblemen, woonde hij voordat hij opgesloten werd, officieus samen met zijn vriendin. Verzoeker brengt hiertoe (nogmaals) een geschreven verklaring bij van mevrouw B. (...)dat verzoeker bij haar mag verblijven (stuk 5).

In casu kan het niet aldus ernstig betwist worden dat er geen sprake zou geweest zijn van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM voordat verzoeker opgesloten was.

Het klopt inderdaad dat verzoeker thans niet bij zijn vriendin verblijft omwille van het feit dat hij in een gesloten centrum verblijft en dat dit de situatie geenszins vergemakkelijkt, doch doen zij er tot op heden alles aan om hun relatie verder te zetten.

Het is daarom nuttig om in het achterhoofd dat verzoeker enkel maar gedwongen is om tijdelijk afgescheiden te leven van zijn partner en dat hij dus geenszins de bedoeling heeft om zich permanent af te scheiden van zijn partner.

De gezinscel is, noch in zinnen hoofde, noch in die van zijn partner, nooit verbroken geweest.

Het loutere feit dat verzoeker niet bij officieel bij zijn vriendin woonde (maar wel officieus) of afgescheiden leefde in zijn periode in de gevangenis, betekent dus niet automatisch dat er geen sprake kan zijn van een familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

Dat er wel degelijke sprake is van een familiaal leven blijkt uit het feit dat verzoeker zal proberen om zijn verblijfssituatie te regulariseren via het officialiseren van zijn partnerschap met mevrouw heeft om zijn verblijfssituatie te regulariseren via het officialiseren van zijn partnerschap met mevrouw B. K. (...). Dit toont nog maar eens aan hoe echt en waarachtig deze gezinsband is.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat het grote slachtoffer van deze beslissing mevrouw B. (...) is.

De kwestieuze beslissing zorgt er immers voor dat verzoeker verplicht wordt om het grondgebied van de Unie te verlaten, zodat mevrouw B. (...) het effectieve genot van de essentie van haar rechten vervat in art. 20 VWEU wordt ontzegd, omdat zij genoopt zal zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten.

Het staat aldus vast dat zij verplicht zal zijn om mee te verhuizen naar Marokko met haar partner.

Dit zal ongetwijfeld leiden tot bijkomende hindernissen voor haar omdat zij in Marokko geen sociale relaties heeft en dat zij, gelet op haar leeftijd, heel wat moeilijkheden zal hebben om haar te integreren.

Verweerster gaat hier in haar beslissing totaal aan voorbij.

Gelet op het bovenstaande is het duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van art. 8 EVRM, art. 20 VWEU.”

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft nu de verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een relatie heeft met een in België verblijvende Nederlandse onderdaan en hiermee officieus samenwoont. Zij wenst haar verblijfsstatus te regulariseren via het officialiseren van haar partnerschap. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij haar op het Belgische grondgebied zou moeten gedogen, ondanks haar illegale verblijfsstatus, tot zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Bovendien gaat verzoekende partij er in haar redenering van uit dat dergelijke verblijfsaanvraag sowieso een positief resultaat zal opleveren. Dit is evenwel een hypothese. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat het bestreden inreisverbod op kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij steeds illegaal in België heeft verbleven en daarbij verschillende keren de openbare orde heeft geschonden. Zij is ondermeer gekend voor inbreuken op de drugswetgeving – waarvoor zij zowel in 2013 als in 2018 werd veroordeeld – alsook voor slagen en verwondingen en winkeldiefstal. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij zich bedient van verschillende aliansen om haar werkelijke identiteit te verhullen en dat zij ook in Nederland gekend is voor inbreuken op de Nederlandse Opiumwet. Ondanks het feit dat verzoekende partij verschillende keren het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, heeft zij er telkenmale voor geopteerd haar illegaal verblijf verder te zetten alsook haar crimineel parcours. De

Raad kan de verwerende partij dan ook volgen waar deze oordeelt dat: *“Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”*

De relatie die de verzoekende partij verklaart te hebben is voorts opgestart op een ogenblik waarop de Nederlandse partner zich bewust diende te zijn van de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij zodat zij aldus wist dat het voortzetten van een gezinsleven in België met de verzoekende partij vanaf het begin precair zou zijn. De verwerende partij oordeelt dan ook niet kennelijk onredelijk dat: *“Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.”* Het staat verzoekende partij vrij vanuit het land van herkomst de geëigende procedure daartoe op te starten. Verzoekende partij kan ook steeds de opheffing of opschorting van het inreisverbod conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet vragen.

Verzoekende partij betoogt verder dat haar gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt daar zij uit België moet vertrekken, maar zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij haar gezinsleven met haar partner niet kan verderzetten in het land van herkomst. Zij houdt het op een bloot betoog dat haar partner geen sociale relaties heeft in Marokko en moeilijkheden zal hebben om zich, gelet op haar leeftijd, aldaar te integreren, maar de Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde een vriendin te hebben met de dubbele nationaliteit, waaronder de Marokkaanse. Nu haar vriendin ook de Marokkaanse nationaliteit blijkt te hebben, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij zich ook – indien zij ervoor opteert verzoekende partij naar het herkomstland te volgen – makkelijker kan integreren. Uit niets blijkt dat zij geen sociale relaties zou kunnen aanknopen in Marokko.

De Raad wijst er daarbij nog op dat de bestreden beslissing in de eerste plaats verzoekende partij betreft. Niets verplicht de Nederlandse partner om het grondgebied van de lidstaten te verlaten. Dergelijk iets is de vrije keuze van de partner zelf. De rechten van de partner onder artikel 20 VWEU komen geenszins in gedrang. Nogmaals benadrukt de Raad dat het de verzoekende partij vrij staat om vanuit het land van herkomst de geëigende procedure voor de opheffing of opschorting van het inreisverbod en voor gezinshereniging op te starten. Indien dit tot een positief resultaat leidt, dan kan zij haar vriendin opnieuw in België vervoegen.

In deze dient de Raad nogmaals te benadrukken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke omstandigheden geenszins aantoonde.

2.8. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde middel:

Schending van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel : verweerster zorgt er zelf voor dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In haar motivatie durft verweerster te stellen dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft.

Verweerster schuwt duidelijk de leugen niet.

Verweerster weet namelijk maar al te goed dat het hem onmogelijk gemaakt wordt om een procedure wettelijke samenwoning op te starten met zijn partner en dit enkel omwille van het feit dat de bevoegde gemeente een aanvraag weigert te behandelen omdat verzoeker eerst in de gevangenis verbleef en thans in een gesloten centrum verblijft.

Een verzoek tot het opstarten van een wettelijke samenwoning wordt bij voorbaat geweigerd omdat er zogezegd geen positief samenwoningverslag kan zijn wanneer hij in een gesloten centrum verblijft.

Verweerster lijkt de ironie van haar eigen motivatie te ontgaan...

De Belgische Staat zorgt er in de eerste plaats zelf voor dat verzoeker geen officiële verblijfplaats kan hebben in België en dan verwijt men hem dat hij er geen heeft.

Begrijpe wie begrijpen kan...

Verzoeker brengt hiertoe (nogmaals) een geschreven verklaring bij van mevrouw B. K. (...) dat verzoeker bij hem mag verblijven (stuk 5).

Verweerster kan toch onmogelijk blijven beweren dat verzoeker geen officiële verblijfplaats kan hebben? Het staat vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel zijn in casu geschonden.”

2.10. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De Raad wijst er verzoekende partij in de eerste plaats op dat de verwerende partij in het bestreden inreisverbod haar geenszins tegenwerpt dat zij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Dit motief is wel terug te vinden in het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2018, maar deze beslissing vormt niet het voorwerp van onderhavig beroep zodat kritiek hierop niet dienstig is.

In zoverre verzoekende partij met haar betoog kritiek zou uiten op het feit dat de verwerende partij oordeelt dat zij niet officieel samenwoont met haar partner, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in het geheel niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij er ten onrechte op wijst dat zij niet officieel samenwoont met haar partner. Zij houdt het op een niet met enig concreet stavingsstuk onderbouwd betoog dat haar geweigerd werd zich te laten registreren bij haar partner. Het gegeven dat haar partner op 21 oktober 2018 verklaart dat verzoekende partij bij haar mag verblijven, doet uiteraard geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet officieel samenwoont met haar partner.

2.11. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Vierde Middel:

Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 03.04.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 03.04.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 6 jaar ‘omdat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schade’. Waarom gekozen werd voor een termijn van 6 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker wegens eerdere veroordelingen een nieuw mogelijk misdrijf zou kunnen begaan, quod certes non.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu en dat van zijn familie, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Een inreisverbod opleggen van 6 jaar voor een minieme inbreuk op de drugwetgeving is dan ook volstrekt disproportioneel gelet op het feit dat verzoeker een relatie heeft met mevrouw B. K. (..).

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 6 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 6 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en dat van zijn familie en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.13. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt en waarom dit gegeven wordt voor zes jaar, met name omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dit gesteund op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt alsook de veroordeling die zij heeft opgelopen en wordt vastgesteld dat de ernst van de gepleegde feiten aantonen dat verzoekende partij momenteel een gevaar vormt voor de openbare orde. Het bestuur wijst erop dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde ernstig te verstoren. Verder heeft het bestuur gemotiveerd aangaande haar voorgehouden gezinsleven in België. Het bestuur concludeert verder: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel”.*

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds zowel gemotiveerd waarom een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij wordt weerhouden als waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor zes jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van zes jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom haar een inreisverbod voor een duur van zes jaar wordt opgelegd. De Raad wijst er daarbij op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

2.14. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod en meer bepaald met de duurtijd ervan, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.16. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.17. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zes jaar disproportioneel is gelet op haar minieme inbreuk op de drugswetgeving en het feit dat zij een relatie heeft in België.

2.18. De Raad wijst er evenwel op dat, zoals gebleken is uit de bespreking van het eerste middel, verzoekende partij blijkens het administratief dossier tijdens haar voortdurend illegaal verblijf een crimineel parcours heeft afgelegd waarbij ook gebleken is dat zij reeds in 2013 veroordeeld werd voor drugsfeiten en ook in Nederland voor drugsfeiten gekend staat. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij een zwaarder gewicht toekent aan de recente veroordeling

van 15 februari 2018 voor drugsfeiten en oordeelt dat het in deze gepast is een inreisverbod van zes jaar op te leggen. De verwerende partij heeft daarbij ook rekening gehouden met het gegeven dat de relatie die de verzoekende partij beweert te hebben niet geofficialiseerd werd via samenwonen en dat deze relatie zich ontwikkeld heeft in een periode waarin beiden bewust waren van de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij. Dit is een kennelijke redelijke beoordeling. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat haar belangen die zij beweert te hebben op het Belgische grondgebied een inreisverbod voor de duur van zes jaar disproportioneel maken.

2.19. Zoals ook duidelijk blijkt uit de motieven wordt wel degelijk gemotiveerd waarom er wordt geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van zes jaar. Verzoekende partij kan geenszins overtuigen waar zij stelt dat de duur van zes jaar op "quasi automatische wijze" wordt opgelegd. De Raad herhaalt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken en gemotiveerd heeft waarom een inreisverbod van zes jaar in casu proportioneel is.

2.20. Verzoekers beschouwingen in het vierde middel geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.21. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.22. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er bepaalde rechtmatige verwachtingen bij haar werden gecreëerd die hadden dienen gehonoreerd te worden.

2.23. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER